

Arrest

nr. 108 443 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 december 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die *loco* advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 december 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2 Op 28 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de genaamde (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.12.2012*

Overwegende dat betrokkene op 24.01.2011 een eerste asielaanvraag indiende die; door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 27.04.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) ; de RVV op 05.07.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 21.12.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zijn; betrokkene een faxkopie aanbrengt van een verklaring van vier vrienden die zijn problemen bevestigen; aan het voormeld bijgebracht document geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het een fax-kopie betreft welke aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen elementen aanbrengt die de conclusies van het CGVS en de RVV kunnen weerleggen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09.08.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.
(…)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 1 e.v. van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 1 e.v. van de Conventie van Genève, voor zover dit al directe werking zou hebben, niet dienstig inroepen. Artikel 48/3 van de wet*

van 15 december 1980 heeft betrekking op de toekenning van respectievelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom het voorgelegde document niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 aanvaard wordt. De verzoekende partij betwist niet dat het door haar neergelegde document een fax-kopie is, doch meent dat de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag louter omdat het een fax betreft, geen geldige motivering uitmaakt. Er dient echter op gewezen te worden dat voornoemd artikel 51/8 niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld, zodat de vaststelling in de bestreden beslissing dat aan het bijgebrachte document geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het een fax-kopie betreft welke aldus gemakkelijk door knip-en-plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden, niet kennelijk onredelijk is. Waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar zonder problemen een redelijke termijn had kunnen geven het origineel voor te brengen, kan erop gewezen worden de bestreden beslissing het gevolg is van het indienen van een tweede asielaanvraag, waarbij het aan de verzoekende partij zelf is om deze slechts in te dienen wanneer zij daadwerkelijk over elementen beschikt die als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 beschouwd kunnen worden en waaraan derhalve afdoende bewijswaarde kan worden toegekend. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat zij tot de Ashkali-minderheid behoort en zowel in Kosovo als in Servië gediscrimineerd wordt, wordt enerzijds opgemerkt dat hierop reeds in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het arrest van de Raad in het kader van de eerste asielaanvraag werd ingegaan en anderzijds dat de verzoekende partij hiermee niet ingaat op de concrete motivering van de bestreden beslissing.

Het middel lijkt ongegrond." Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 mei 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 18 juni 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 22 april 2013 opgenomen grond, stelt zij het niet eens te zijn met de beschikking, met name met "*het feit dat het nieuw element wordt aangebracht met een fax kan geen nieuw gegeven zijn*". Zij stelt dat er rechtspraak van de Raad van State is in de ene zin, maar ook in de andere zin, onder meer RvS 2 juli 1996, nr. 60 635 en RvS 15 april 2003, nr. 118 359. Zij wijst tevens op het arrest Singh van het EHRM van 2 oktober 2012, waarin in de §§ 101-104 hetzelfde wordt gezegd, met name dat men niet zomaar kopies van stukken kan beschouwen als zijnde niet van belang en dat het EHRM in asielzaken vraagt, gelet op het belang van artikel 3 van het EVRM, de stukken aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen, ook al gaat het om kopies. Zij vraagt de Raad zijn rechtspraak te veranderen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts ingaat op één aspect van de beschikking van 22 april 2013, met name daar waar deze zou stellen dat "*het feit dat het nieuw element wordt aangebracht met een fax (...) geen nieuw gegeven (kan) zijn*". De Raad wijst er echter op dat nergens in voornoemde beschikking wordt gesteld dat een nieuw element aangebracht met een fax geen nieuw gegeven kan zijn. In de beschikking wordt slechts aangegeven dat de motivering van de bestreden beslissing aangaande het door de verzoekende partij als nieuw element voorgelegde document niet kennelijk onredelijk is. Met haar stelling ter terechtzitting dat er rechtspraak van de Raad van State is in de ene en in de andere zin, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de

motivering van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen in voornoemde beschikking gesteld wordt, wel kennelijk onredelijk zou zijn. Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting tevens een betoog voert aangaande het arrest Singh van het EHRM van 2 oktober 2012, dient erop gewezen te worden dat zij hiermee haar middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift uitbreidt en dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting. (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet alleen heeft gewacht tot de terechtzitting om haar middelen uit te breiden, maar tevens nalaat aan te tonen dat zij deze uiteenzetting aangaande het arrest Singh niet had kunnen opnemen in de in haar inleidend verzoekschrift aangevoerde middelen, waarbij de Raad opmerkt dat dit verzoekschrift dateert van 17 januari 2013 en zodoende van meerdere maanden na het voornoemd arrest van 2 oktober 2012. De ter terechtzitting van 18 juni 2013 opgeworpen uitbreiding van de middelen is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

Op de andere aspecten van de beschikking, zoals hetgeen gesteld wordt aangaande het behoren tot de Ashkali-minderheid, waarnaar de verzoekende partij zowel in haar eerste als haar tweede middel heeft verwezen, gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat hieraan dan ook geen afbreuk wordt gedaan.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 22 april 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 1 e.v. van de Conventie van Genève, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

De beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET